

Elég volt!

Meztelen a király! A magyar valóság merőben más, mint az a kép, amit bizonyos balliberális érdekcsoportok festgetnek róla, itthon és a nagyvilágban. Miért hazudnak, torzítanak, rombolnak szüntelen? Szándékuk szerint azért, hogy a gazdaságilag elerőtlenített, önbizalmát veszített, magyarságtudatában megcsökött nemzetet annál könnyebben földre kényszeríthessék, hogy hamarabb vagy később maguk döntsének, mi és hogy történjen itt, magyarán: hogy átvegyék az ország irányítását. Ne legyenek illúzióink: az osztúts visszavonásig (visszavonatásig!?) fog tartani. A gazdaságban és az etnikumoknak egymás elleni kijátszásában csakúgy, mint a szellemi, művelődési és hitélet legfontosabb szegmenseiben.

Beke Albert rendkívül súlyosnak ítéltette a kialakult helyzetet, ha az irodalom védelmében szerzett röpiratát*, tisztelettel, dr. Orbán Viktor miniszterelnök úr szíves figyelmébe ajánlotta.

Aminthogy az is.

Azt már Arisztotelész óta tudjuk, hogy az ember formálható, alakítható. Harmadfélezer esztendővel később Sartre úgy fogalmazott, hogy az ember az, amivé önmagát teszi. Szép és igaz gondolat. Az ember kiléte, személyisége nem örök-változatlan, hanem folyamat, életünk a valamivé válás folyamata. Émileven felemelő az ember számára az örökös választás és döntés szabadsága, épp oly szigorral veti fel személyes felelősségünket. Főleg a tapasztalatlan, szilárd értékrenddel még nem bíró fiatalok oktatása-nevelése tekintetében rejt ez a lehetőség magában roppant veszélyeket, hisz a zsengekorúak személyisége még kialakulatlan, képlékeny, attól függően változik, fejlődik vagy torzul, hogy milyen ismeretek, állásminták, doktrínák, élmények, hatások érik. Rossz irányba éppúgy elmozdulhatnak, mint a jó felé. Sőt, még könnyebben, hisz a felelősség önfegyelmével, önkorlátozással jár, ezt a terhet pedig senki se veszi szívesen a vállára. Ezért volt mindenkor vita tárgya a nevelés: mit és ho-

gyan cselekedjünk, hogy jó irányba fejlesszük a holnap polgárait?

Természetesen oktatáson-nevelésen mindenekelőtt az alapvető iskolai tevékenységformák értendők, viszont az emberfők kiművelése ennél sokkal tágabb értelemben is használatos. A felvilágosítók szemében a nevelés univerzális gyógyírnak, panaceának számított. Ha minden nyomorúság oka a tudatlanság, akkor a polgárok felvilágosításával mindenféle baj orvosolható. Ha az ember tetszés szerint formálható, akkor neveléssel bármilyen cél elérhető, vélték.

Lényegében ugyanezen az elven nyugszik a tudásalapú társadalom mai eszméje is.

helyettesítsük be most már a nevelés fogalmát a manipulációéval, a tömegeknek bizonyos érdekcsoportok céljai szerinti befolyásolásával. Könnyen elvégezhető feladat ez, hisz a gyanútlan polgárok számára csupán annyi lesz a köztük látható különbség, hogy amíg amaz elfogadott, konvencionális ismérvek szerint történik, emez a korszerűség köntösébe bújtatott oktatás formáját ölti. Az, hogy az égetően időszerűnek kikiáltott lényegi módosítások nem a nemzet javát szolgálják, ellenkezőleg, az ország alapvető érdekei ellenében a beavatott kevesek malmára hajtják a vizet, a jámbor polgároknak csak jóval később, akkor fog tudatosulni, amikor már minden mindegy, úgyse lehet "visszacsínálni".

Visszatérve a sartre-i gondolathoz: a holnap polgárai olyanok lesznek, amilyenre ma gyúrák (át) őket. A világ olyanná válik, amilyenre azok alakítják, akiknek kezében van a döntés hatalma.

Ugye, emlékszünk még Magyar Bálint úrra, mennyit alakoskodott, álságoskodott, ravaszkodott minisztersége idején, hogy a magyar oktatás-nevelés bevált százados rendjét idejémultnak minősítve, erőszakosan felváltsa azt egy – a liberalizmus, vagyis a szabadság jegyében álló – végtelen nyitott rendszerrel. Amit azután olyan tartalommal tölthetett volna meg, amilyen az az érdekcsoport akarta, amelynek az exponense volt. Meg is tették volna, ha huzamosabb ideig hatalmon maradnak.

Nos, Beke Albert professzor erre a részben már valósággá vált irtózatossá válna hívta fel a figyelmet kiadvá-

nyában, remélve, hogy kiáltása eljut azokhoz is, akik megálljt parancsolhatnak a sátáni praktikára, és keresztény/keresztényen hittel, közös akarattal képesek leszünk helyrehozni azt, amit ártó kezek titkon leromboltak.

De miről is van szó!? Ha egyetemi főlvételi vizsgákon a magyar szakra jelentkező felvételizőktől megkérdezi a vizsgáztató, meg tudna-e nevezni néhány ma élő magyar író, a legtöbbször Konrád Györgyöt, Esterházy Pétert és Spiró Györgyöt sorolják föl. Igaz, hogy Spiró helyett olykor Kornis Mihály, Nádas Péter vagy **Eörsi István**, esetleg Petri György neve is elhangzik, de egészen biztos, hogy az első kettő Konrád és Esterházy.

Annál súlyosabb, hogy nem csupán néhány elszigetelt esetről van szó, ez országos jelenség. Teljesen mindegy, hogy a jelentkező hol érettségizett, Záhonytól Sopronig minden középiskolában azt tanítják, hogy az említettek a ma élő magyar írók.

Ezek után "természetes", hogy amikor a jelentkezőnek Illyés Gyula és a népi írók című tételről kellett volna beszélnie, helyette kijelentette: ezt a tételt ők nem tanulták az iskolában.

Mi vezetett ehhez az elképesztő helyzethez? Az alternatív tankönyvek és a tanárok szabad választása. Tőlük függ ugyanis, hogy Illyés Gyulát és a népi írókat tanítják-e, vagy Konrádot és társait. Csakhogy függő helyzetük és a zsigerekbe ivódott négy évtizednyi félelem miatt a pedagógusok java része azt a tankönyvet tanítja, amely Nádas Pétert, Esterházyt és társait magasztalja. Amit pedig fiatal korunkban magunkba szívunk, az elkísér bennünket életünk végéig.

Ez megengedhetetlen! Az Oktatási Minisztériumnak meg kell tiltania az alternatív tankönyvek használatát. Nemzeti szellemű tankönyvet kell adni a tanulók kezébe. A minisztérium írja elő, melyek azok a nemzeti értékek, amelyeket a tankönyveknek képviselniük kell, és nevezze meg azokat az írókat, akik a nemzeti értékeket és érdekeket leginkább képviselik. A tankönyvíró utasítani kell, hogy a nemzet érdekében az érzületével szembenállók (kozopolita magyarok) csak minimális terjedelemben és egyértelműen elítélő hangsúllyal tárgyalja. A tankönyveket nem pártkatonákkal, hanem olyan szerzőkkel kell megírni,

*Beke Albert: *Röpirat az irodalom védelmében*, Szenci Molnár Társaság, Budapest, 2002.

akik valóban a nemzeti érdekeket tartják szem előtt.

A ráhatás másik eszköze a média. A tömegtájékoztatási eszközök közül kétségkívül az elektronikus sajtónak van a legnagyobb befolyása a lakosságra. Felismerve a média rendkívüli hatékonyságát, a katolikus egyház például katolikus rádió- és tévéstudiót létesített a katolikus szellem terjesztésére és megerősítésére. Dr. Hegedűs Loránd református püspök – akit nyugodtan nevezhetünk a nemzet lelkiismeretének – nemrég egy meglepő, ám annál bölcsőbb gondolatot fogalmazott meg a nagynyilvánosság előtt: "Terjesszük el a magyar reformátusok között és a magyar történelmi egyházak közvéleményében azt a szemléletet: Inkább ne építsünk meg egy-két templomot, hogy helyettük stúdiókat hozzunk létre. Ugyanis egy tévéstudióval ezerszer annyi embert érünk el, mint egy templommal."

Bárhogy hihetjük is az ellenkezőjét a bomlasztás megátalkodott mesterei, Magyarországon ma a balliberális médiának döntő fölénye van a nemzeti jellegű tömegtájékoztatással szemben. Ez tarthatatlan, mert életveszélyes. Az egyén és a nemzet érdeke azt kívánja, hogy a kormány távolítsa el a rádióból, a tévéből és az írott sajtóból a máig vezetői és döntési pozíciókban ágáló balliberális pártkatonákat. Sem a kormány, sem a polgárok nem tűrhetik, hogy az adófizetők pénzén fönntartott nemzeti közszolgálati rádió és tévé következetesen nemzetellenes műsorokat sugározzon.

Nem szabad tovább tűnni, hogy a rádió és a tévé csakis azokat az írókat szoláltatja meg, és azoknak a műveit reklámozza, akik az SZDSZ és az MSZP kegyeltjei.

Megbocsáthatatlan bűn az oktatás-nevelés terén és a tömegtájékoztatásban eluralkodott szabadosság és a rendkívül erős balliberális fölény, a tudatos és folyamatos ferdítés. Soha, még véletlenül sem fordul elő, hogy egy magyar szakra jelentkező diák Bárány Tamást, Fekete Gyulát, Csoóri Sándort, Szalay Károlyt, Ágh Istvánt, Tornai Józsefet, Kertész Ákóst, Döbrentei Kornélt, Hernádi Gyulát, Santa Ferencet, Szakonyi Károlyt, Fehér Endrét, Gyurkovics Tibort, Jókai Annát, Buda Ferencet, Varga Domokost, Szabó Magdát vagy Kalász Mártont, vagyis a világnézetileg heterogén, de nemzeti érzésű írókat említene meg. Legfőbb feladat a nemzeti és mű-

vészi szempontból igazságos értékrend kialakítása és érvényesítése.

Az égisz magasztalt balliberális pártkatonák olykor kifejezetten versengenek a magyarság megvetésében. Például Konrád György 1991 novemberében a *Süddeutsche Zeitung* budapesti tudósítójának nem átalította azt nyilatkozni, hogy "Magyarországon ismét terjed az a fölszínes és alattomos analógia, amelyben egyenlőségjelet tesznek a liberalizmus és a bolsevizmus közé. Ez a náci gondolkodásmódja." Hogy is van ez? Konrád szerint tehát Magyarországon terjedőben van a náci gondolkodásmód!

A Kossuth Rádió kifejezetten SZDSZ-es szemléletű Gondolat-jel című műsorában hallhattuk, hogy a New-Yorkban élő Susan Sonntag azt írta Nádas Péterről: "Thomas Mann-i nagyságrendű és világirodalmi jelentőségű író, ám anélkül, hogy ehhez a magyarságnak bármi köze is volna." De akkor kinek van? Mindenki tartozik valahova, nemde!? Még a légyökök is szeretnének megkapaszkodni...

A valódi értékeket, igazi művészetet termő talaj mindig az a nemzeti közösség, amelyből az író, a művész vétetett. Ha egy író ezt a közösséget megtagadja, sőt kifejezetten gyalázza, vagy pedig félénken eldugja alkotásaiban, akkor vagy hazugul magyar, vagy üzletiesen nemzetközi irodalmat csinál. Az ilyen írók irodalma nem egy népek a művészetében megnyilvánuló arculata, hanem ügyes emberek jövedelmező ipara.

Magyarországon az a képtelen helyzet alakult ki, hogy a nemzeti érzést semmibe vevők osztják a pályázatokon a pénzt. Ők döntenek arról, kinek a könyvei kerüljenek ki a frankfurti nemzetközi könyvvásárra, és kinek a művei hangozhatnak el a rádióban vagy a tévében.

Emlékszünk még a frankfurti könyvvásár kapcsán kirobbant botrányra. Gyurkovics Tibor egy Stefka Istvánnal folytatott beszélgetésben ezt kérdezte ingerülten: "Hogy jönnek ahhoz, hogy ötódrangú írók egymás közt kiosztott falatokat tesznek le a frankfurti asztalra?"

– Az önök könyvei nem lesznek ott a könyvvásáron?

– Nem. Eszükbe sem jutott (ti. a kurtatórium tagjainak). De nem is ez az érdekes... Az az érdekes, ha megnézi az ötödrangúak névsorát. Másrészt van egy olyan irányzat, amelyet

avantgárdnak neveznek. Ez a transz-avantgárd, posztavantgárd, keresztül-avantgárd, visszaavantgárd, aminek az a célja, hogy szövetség legyen, de semleges. Hogy ne legyen nemzeti jellege. Azt mondják mostanában, hogy határok nélkül. Mi beadtunk egy könyvet, egy összeállítást a frankfurti könyvvásárra *Haza a magasban* címmel. Amit Illyés Gyula talált ki, hogy ha itt megpusztulsz, akkor is van egy Berzsenyid, s eszedbe jut, fenn a magasban. Egy fillért nem kapott ez a könyv. Pedig benne szerepeltek többek között Tamási Áron, Illyés Gyula, Kodolányi János, Pap Károly, Sárközi György és részint a mai írók. Semmi pénz, semmi visszajelzést nem kaptunk.

Nem arról van szó, hogy mi most be-kérezkedünk ezek közé a félírók, álírók közé. Arról van szó, hogy a magyarságnak megvan a maga hangja, s azt meg kellene jeleníteni.

A kozmopolita magyarok kaparintották meg a sajtó túlnyomó részét, s ezek a figurák híresztelik szét a világba, hogy Magyarországon erősödik az antiszemitizmus, s ők kürtölik széjjel az egész földkerekségre, hogy kik a jelenleg élő nagy magyar írók. Noha azt ép ésszel senki sem hiheti, hogy csak a kozmopoliták a tehetségesek és kizárólag ők az igazán nagyok. És itt nem is arról van szó, mintha Esterházy, Spiró, Kornis, Petri, Eörsi, Konrád vagy Nádas tehetségtelenek volnának. Nem! A helyzet sokkal bonyolultabb ennél, és tipikusabb is: olyan írók ők, akiknek a maguk módján megvan a szerény tehetségük, de társadalmi és irodalompolitikai szerepüket és hatásukat jóval túlnövelték tehetségük méretein. Mit írt Ady Endre? „Seregesen senkik jönnek.” Én úgy gondolom, hogy ez a hiszteroliberál vonal azért érzi magát így megszorítva, mert mindig másodvonal volt. Ők azok, akik nem írják az irodalmat, a verseket, hanem csinálják az irodalmat. Most, hogy új médiakurátorok kerültek az elnökségbe, a rádióban rögtön elhangzott: vigyázatok, kultúrharc következik. Ezzel ríogatják egymást. Jön a médiaháború!

Hogyha végighallgatjuk a közszolgálati rádió egyes műsorait, mint például a *Gyorsfénykép a kultúráról* címűt, mindig ugyanazok a kébbugyis, hiszteroliberál emberek beszélnek. Egy komoly, úgynevezett nemzeti író megszólalhat? Elemzik a műveit? Soha, szóba sem jön. Csak a vak nem lát-

ja, hogy Konrád és társai kedvezményezett helyzete mögött az SZDSZ privát érdekei húzódnak meg, s ezek a felpuffasztott íróballonok csak addig fognak fölöttünk lebegni, amíg az SZDSZ el nem veszíti a média fölötti korlátlan uralmát. Ám mivelhogy ezek az orgánusok már privatizálva vannak (az SZDSZ holdudvara és a kommunisták vásárolták meg, mert csak nekik volt pénzük a fölvasárláshoz), a kormány már nem sokat tehet. De rendet teremthet, és kell is, hogy rendet teremtem a rádióban, a tévében, a kurtatóriumokban. Mert mégis csak tűrhetetlen állapot, hogy ha az említett írók közül valaki színdarabot vagy regényt ír, akkor – noha még el sem készült a mű! – már előre beharangozzák a rádióban és a tévében. Ha pedig elkészül, sietve kerekasztal beszélgetést rendeznek róla mindkét említett helyen, majd bőven olvasnak föl belőle szemelvényeket, és hosszan ismertetik a róla megjelent dicséretiáradatát is. Mert az SZDSZ-hez tartozó írók természetesen csakis „remekműveket” írnak... Ha viszont a másik oldalon levők közül produkál valaki valami jelentőset, arról a rádióban és a tévében tudomást sem vesznek.

Eörsi vajon melyik „művével” bizonyította, hogy egyáltalán költő? Hiszen jószerint csak politikai csaszuskákat írt, s azok bizony semmiféle esztétikai élvezetet nem keltettek. És mivel bizonyít Kornis vagy Spiró? Vagy Konrád, Nádas és Esterházy vontatott, verejtékszágú, mondvacsinált és affektáltan modernkedő írásai talán a nagy írók közé emelik őket? Ilyesmit aligha állíthat bárki is komolyan. Az pedig, hogy a színházak és a kiadók készséggel megnyílnak előttük: esztétikai szempontból semmit sem bizonyít. Az ilyesmi csupán összeköttetésen múlik, és azzal bőven rendelkeznek. Itt az ideje, hogy végre kimondjuk: meztelen a király. Álnagyságokat erőszakolnak ránk a tömegtájékoztató eszközök, de elérkezett az ideje, hogy lerázzuk magunkról őket. Nem tűrhetjük tovább a hazudást, az állértékek tobzódását, és a nemzeti oldalnak tudatában kell lennie saját erejének és értékének.” (*Napi Magyarország*, 1999. január 15.)

Nagy írónak lenni nemcsak tehetség dolga, társadalmi tisztánlátás és jellembeli következetesség is kell hozzá. Kell, hogy az író jó sáfára legyen a tehetségének. Aki képességeit arra használja föl, hogy lealázza azt a nem-

zetet, amely őt eltartja, kicsinyeli és lebecsüli hazája teljesítményét, s ócsárolja azt az országot, amelynek a kényerét eszi: az rosszul sáfárkodik a tehetségével, mert nem építésre használja, hanem bomlasztásra.

A magyar irodalomban régi hagyomány, hogy az írók keményen bírálják a fönnálló viszonyokat és a hatalmon lévőket. Csakhogy Petőfi, Ady, Móricz Zsigmond, József Attila és a többiek szerették a hazájukat és a magyarságot. Nem megvetéssel és gyűlölettel beszéltek róla, hanem bensőséges szeretettel. Bírálataikat mindig jobbító, illetve javító szándék diktálta. Nem hatalomra törtek, hanem szolgálni akartak. A jelenlegi nemzetietlen irodalom képviselői viszont magáról a magyar népről beszélnek megvetéssel és lenézéssel. Akik nem osztják az ő destruktív politikai nézeteiket, azok – szerintük – mucaiak és lábszagúak.

Ha meghallgatjuk a rádió Gondolat-jel című műsorát, melyben Szénási Sándor és Györffy Miklós fejt ki nemzeti szempontból rendkívül kártékony véleményét, akkor mindenki számára egyértelművé válik, hogy a jelenlegi helyzet tarthatatlan. Nem elég csak Bolgár Györgyöt eltávolítani, ki kellene söpörni az elvtársait is. A legkevesebb amit azonnal meg kellene valósítani, hogy az adás időpontját illetően cseréljen helyet a Gondolat-jel a Vasárnapi Újsággal és a Vasárnapi Újságot hétfőn vagy kedden ismételjék meg az esti órákban. Jól tudjuk persze, hogy a rádió és a tévé átalakítása terén személyi vonatkozásban komoly akadályt jelent a még érvényben lévő médiatörvény. De ezt bármilyen áron is: módosítani kell! Arra is fel kell készülnünk, hogy bevezetik majd a "nyugati sajtó" támadásait. De ez mindössze annyit jelent, hogy az MSZP és SZDSZ bértollnokai itthon megírt cikkeiket megfelelő személyi kapcsolataik révén külföldön jelentetik meg, és visszaidézik, mint a "nyugati sajtó" véleményét. A rágalmaktól nem kell megijedni, de törödni kell velük.

A kultúra minden ágában különféle érdekcsoportok diktálnak. A díjak és kitüntetések odaítélése igen-igen elfogult, manipulált és csoportérdekeket képviselő hamis értékrendet juttat ki-fejezésre. Rendkívül nagy és komoly értékeket jelentő életművek ellenére a kitüntetéseknek mind ez ideig következetesen mellőztek olyan kiváló alkotókat, mint: Kocsis István, Bárány Ta-

más, Szalay Károly, Varga Domokos, Kertész Ákos, hogy csak néhányat említsek a sok közül. Hogy lehet az, hogy a Kossuth-díj Bizottság tagjai figyelmét Kocsis István igen jelentős életműve mindig elkerülte!? A magyar irodalom sokszínű, a Kossuth-díj Bizottság tanácsadói pedig rendkívül egyoldalúak: csupán annak az irányzatnak a képviselőit javasolják kitüntetésre, amelyhez maguk is tartoznak, vagy legalábbis vonzódnak. A Kossuth-díj Bizottságnak minden irodalmi irányzat képviselőiből tanácsadókat kellene fölkérnie, hogy a jelenlegi bántó és igazságtalan egyoldalúságot elkerülhesse.

Meg kell tisztítani az egész magyar szellemi életet! Ezért a kormánynak nagyon nagy figyelmet kell fordítani azokra az írókra, akik valóban a nemzeti szellemet képviselik, népben és nemzetben gondolkoznak.

Nem szabad ölbe tett kézzel nézünk a magyarságtól idegen szívű és lelkületű írók diadalmenetét és pöffeszkedését. Ki kell alakítanunk egy olyan esztétikai rendszert és társadalmi közeget, amely számon tartja a nemzeti szempontból fontos értékeket létrehozó alkotókat, és rájuk irányítja nemcsak a figyelmet, hanem a közmegebecsülést is. És ebben az értékrendszerben a hazaszeretetnek és a magyarsághoz való érzelmi kötődésnek föltétlen pozitívumként kell megjelennie. Negyven év gyalázatos kommunista diktatúrája után kemény kézzel hozzá kell fogni az igazi nemzetépítéshez! Méghozzá haladéktalanul!

a. k.

Olyan erős, amilyennek látszik. SEAT Leon

www.seat.hu

Szervokormány, 4 légzsák, rádiómagnó, elektromos ablakemelő, 12 év átrozsdásodás elleni garancia, távirányítású központi zár. Új SEAT Leon már 29 990 Ft havi részlettől. A részletekről érdeklődjön márkakereskedésünkben.

Az erő szép. Új SEAT Leon. Mindenből a legjobbat.

SEAT Szabó Autójavító Kft. 1165 Budapest, Újpesti út 45/b. Tel.: 407-2600, Tel./Fax: 407-2400 e-mail: vsz49013@matavnet.hu

FORSCHE SEAT